

EL 9 NOU

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez, anunciarà aquest divendres una data concreta per a noves eleccions al Congrés i al Senat al mes d'abril o maig. Serà el penúltim capítol d'un període d'inestabilitat a l'Estat sense precedents. No es pot oblidar que en els darrers tres anys hi ha hagut tres eleccions generals, un any sense govern i dos governs amb presidents de partits ben diferents.

Els fets del Primer d'Octubre i la fortalesa a les urnes de l'independentisme

Una ingovernabilitat de l'Estat enutjosa

català han trastocat el tauler polític de l'Estat. Però també cal retre comptes als polítics espanyols del PSOE, Podemos, PP i Cs. És trist i descoratjador que el darrer consens de tres d'aquestes forces fos per a l'aplicació de l'article 155 a les institucions catalanes. L'expresident Rajoy, amb la seva judiciale

lització del conflicte català, i el president Sánchez, amb la seva poruga gestió d'un diàleg amb els independentistes que mai no ha arribat de debò, han deixat un llegat ben raquític. Però és que les formacions de la *nova política* (Podemos i Cs) tampoc no han estat gaire més destres. Fet i fet, tots plegats han aju-

dat a sedimentar la *sacralització* de la unitat territorial espanyola, una *sacralització* perversa en democràcia i metzinosa en una societat oberta.

Mentre es jutja polítics per fer un referèndum, els espanyols tornaran a votar per uns partits a hores d'ara més engrescats en tàctica

electoral i les declaracions incendiàries que no pas a administrar un Estat on creix l'esvoranc entre pobres i rics, la precarietat laboral campa com vol, el sistema de jubilacions s'esquerda o el model autonòmic no funciona per a milions de catalans.

Benvingudes siguin aquestes eleccions si serveixen per recuperar la política amb majúscules, la política d'arribar a acords i buscar solucions. Si els nous comicis es plantegen només per aconseguir una presidència o una majoria parlamentària, la ingovernabilitat continuarà sent enutjosa i intolerable.

Assetjament escolar i abusos a menors

Jordi Sedó

Escriptor i sociolingüista
www.escriptors.cat/autors/jordisedo

N'estic una mica tip, de canvis i més canvis en l'àmbit educatiu que no són més que innovacions en superfície i estèrils en el fons, mentre que les coses importants de veritat són bandejades. Ja no puc més. De debò. Ni com a docent jubilat que soc, no ho puc suportar. És una actitud recurrent que em recorda allò que fan les grans superfícies, de canviar tots els articles de lloc de tant en tant per obligar el client habitual a fer més voltes per dins de l'establiment i, així, comprí més, tot i que, al cap i a la fi, el que hi venen és sempre el mateix, de tal manera que el caos que generen no suposa cap avantatge per al comprador.

Quan vaig començar a exercir la docència, fa ja 40 anys molt llargs, hi havia suficients i insuficients. Després, van passar a dir-ne "progressa adequadament" i "necessita millorar" i, posteriorment, es van recuperar els suficients i insuficients que s'han convertit darrerament en els actuals "assoliment suficient" i "no assoliment". Quina serà la pròxima? On volen anar a parar amb tot això?

Ara, també s'ha instal·lat la febre del treball per projectes i, apa, tots els docents, carregats de bona intenció, a fer projectes sense solta ni volta i sense haver estat suficientment formats en aquesta metodologia, de tal manera que la majoria dels que es fan esdevenen bolets que no donen, ni de bon tros, el servei que un treball per projectes ben fet i correctament articulats podria oferir. Perquè el treball per projectes, si es fa ben fet, és una eina extraordinària per oferir un ensenyament de qualitat i global com és el món avui. Però tal com es fa, sense preparació prèvia, tan sols amb la intuïció i la bona intenció dels docents –i això, en el millor dels casos– no anem enlloc. Podria continuar amb més i més exemples de canvis i innovacions que no han donat cap resultat positiu, però no és aquest l'objectiu d'aquest article.

Ho explico per fer palès com es va carregant els docents de feina inútil. Si us plau, prou! Tot és canvi constant fet a la babalà que no fa més que donar feina afegida a uns professionals que el que necessiten és disposar de temps per poder atendre els seus alumnes individualment en la mesura en què ho requereixi cada situació personal. Voleu dir que no valdria més la pena deixar que els docents consolidessin una manera de fer –la que vulgueu, però una– i els deixéssim treballar tranquils per poder ocupar-se dels seus alumnes com cal?

Dues realitats que pateix el nostre jovent d'avui i que provoquen un infinit malestar en els nens que en pateixen alguna

I el més greu és que, mentre les autoritats educatives van entretenint els mestres amb banalitats, assisteixen impassibles a l'existència de les dues veritables xacres que afecten avui la dignitat dels nostres joves i la seva autoestima, que són dos pilars que sustenten l'equilibri i la personalitat dels infants i, per tant, la seva capacitat d'actuar en societat: l'abús sexual a menors i l'assetjament escolar, dues realitats que pateix el nostre jovent d'avui i que provoquen un infinit malestar en els nens que en pateixen alguna i qui sap si traumes irreparables o, com en alguns casos ja ha passat, fins i tot, el suïcidi.

No seria més útil que les nostres autoritats educatives, en comptes d'anar distraient els mestres amb foteses, es dediquessin a elaborar protocols d'actuació per quan es detectessin alguna d'aques-

tes situacions? No valdria més formar els docents per tal de fer-los capaços d'identificar signes d'alarma, donar-los informació de com es pot sentir un afectat i indicar-los com actuar en el moment de detectar-ne un cas i fer-ho, a més, amb el tacte adient? I, de la mateixa manera, no trobeu urgent, també, facilitar eines als nens per tal de fer-los capaços de reconèixer els indicis incipients de qualsevol d'aquestes situacions, quan encara no han produït gran dany; donar-los recursos per fer-los més resistents al deteriorament psíquic que pot comportar i generar en ells una plena confiança en les seves famílies i professors perquè siguin capaços de denunciar el seu cas sense dubtar que seran convenientment atesos pels seus adults? I, finalment, no caldria també actuar amb les famílies, que haurien de ser capaces de ser receptives davant una confessió del nen o la nena i de rebre la seva denúncia amb l'actitud adequada, donant suport a l'afectat i posant-se immediatament en funcionament d'acord amb un protocol d'actuacions que hauria de conèixer profundament qualsevol persona que té menors a càrrec?

Doncs això només es pot fer des de l'escola perquè aquest és un problema transversal, que no distingeix entre extraccions socials ni ètnies ni cap més classificació que tenir la condició d'infant i, per tant, patir immaduresa, indefensió i manca de recursos per afrontar qualsevol d'aquestes gravíssimes situacions. Només l'escola, perquè és obligatòria per a tothom, pot arribar a fer prendre consciència d'aquests dos greus problemes a tota la població infantil. I, tanmateix, les autoritats educatives perden i fan perdre el temps ocupant-se en si deu ser millor dir "suficient" o "assoliment suficient" i tornen bojós als docents ocupant el seu pensament en coses fútils que no tenen el menor interès, en comptes de deixar-los que es concentrin en allò que veritablement pot ajudar la canalla.

De l'*Informe sobre l'abús sexual infantil a Catalunya*, que va presentar a finals de 2016 el síndic de greuges, es desprèn que un 15% dels nostres infants patiran abusos sexuals, dels quals només un 1% arribaran a ser denunciats. Segons el Consell d'Europa, les víctimes són 1 de cada 5. Per tant, el 20%.

D'altra banda, un estudi entregat per l'OCDE l'any 2017, a partir de l'informe PISA, revela que, a Catalunya el 14,8% dels joves menors de 15 anys, una de les taxes més elevades de l'Estat, han patit alguna vegada assetjament escolar.

Ens cal, doncs, exigir que les autoritats educatives afrontin la seva responsabilitat, prenguin consciència de dos problemes que afecten de manera greu uns percentatges intolerables de la població infantil i es posin a treballar-hi immediatament.